

ΤΟ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

Παγκόσμια Οικονομική Κρίση, «Ευρώ πη» και η Κατάρρευση της Ελλάδας

Η Ελλάδα, δηλαδή το Νεοελληνικό Κράτος, κατέρρευσε όταν η παγκόσμια οικονομική κρίση, και η ευρωπαϊκή τεχνητότητα υπό τις συνθήκες της κρίσης, έκοψαν τον αγωγό τροφοδοσίας του ολέθριου καθεστώτος που καταπιέζει τη χώρα και την κοινωνία. Το Κράτος δεν μπορούσε να βρει χρήματα στον φυσικό χώρο ροής κεφαλαίων, στις αγορές. Για προοπτική σοβαρών εξωτερικών επενδύσεων στην Ελλάδα δεν μπορεί βέβαια να γίνει λόγος. (Οι διακρατικές συμφωνίες επενδύσεων που ακούγονται είναι αστεία σαν τον αγωγό Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολης, η τον Ευρωπαϊκό χώρο αποβλήτων (για να το πω κομπά) στον Αστακό (καταπράσινο άλογο ανάπτυξης, βεβαίως βεβαίως), η την παράδοση του κύριου λιμένα της χώρας σε κρατικό Κινεζικό φορέα (μετά από αλλεπάλληλες αρνήσεις που συνάντησε αυτός σε σοβαρότερες χώρες), η την Dubai style ανάπτυξη του Ελληνικού φωτός, θάλασσας και πολιτισμού, η τηνσυνεργασία με την Λιβύη- αλλά ο Καντάφι κυττάει κατά Ιταλία μεριά), κτλ.). Και τρίτον, με το ΝεοΕλληνικό Σύστημα άντρο κρατικού γιγαντισμού ανικανότητας και διαφθοράς και με την κοινωνία διεστώσα και εχθρική, τα όρια κοινωνικής στήριξης του κράτους είναι αρνητικά – όπως φαίνεται είτε στην οικονομία με τη φοροδιαφυγή είτε στο πολιτικό σύστημα με την επανειλημμένη διαχρονικά ανοχή ή αδιαφορία ή συναίνεση της κοινωνίας στην ανατροπή του.

Έτσι, η συνολική αποτυχία της χώρας ξέσπασε σαν οικονομική αποτυχία. Κι αυτή εστιάστηκε στην προσεχή αιτία της, τον γιγαντισμό και την αναποτελεσματικότητα του κράτους. Και να πώς λειτούργησαν αίτια και συναιτίτια και συνθήκες για να παραχθεί το αξιομνημόνευτο γεγονός, η δεύτερη χρεωκοπία της Ελλάδας μετά εκείνη του 1893.

Σε ένα ελεύθερο οικονομικό σύστημα η κρίση είναι αποτέλεσμα υπερβολικής ποσότητας χρήματος, όπως έχω εξηγήσει σε προηγούμενα άρθρα. Η συνεχής απελευθέρωση των ροών ιδεών, γνώσης, πληροφοριών, κεφαλαίου, αγαθών και εργασίας μεταξύ των μερών (δηλαδή των κρατών) του όλου (δηλαδή του παγκόσμιου συστήματος) κάνει το παγκόσμιο σύστημα να τείνει προς τη φυσική κατάσταση ενός ελεύθερου αυτοδιευθετούμενου συστήματος, σαν ένα οργανικό όλο. Το μέγεθος των ροών εξάλλου, καθιστά ανεξάρτητο το οικονομικό σύστημα από τις πολιτικές εξουσίες των Κρατών, και συνεπώς επιτείνει τη φυσικότητά του ως ενός αναρχικού συστήματος αυτορρύθμισης. Αυτή είναι η ουσία της Παγκοσμιοποίησης. Έτσι λοιπόν, το παγκόσμιο οικονομικό σύστημα συμπεριφέρεται ως ένα φυσικό, ελεύθερο, αναρχικό σύστημα. Και απόδειξη ότι η παγκόσμια οικονομική κρίση είχε για καθοριστική αιτία αυτό που βασικά αναμένεται να δημιουργεί κρίσεις σε ένα ελεύθερο οικονομικό σύστημα, την ανισορροπία μεταξύ χρηματοπιστωτικών μέσων και πραγματικής οικονομίας.

Η παγκόσμια κρίση πλήττει τα μέρη του όλου αναλόγως αφενός του εσωτερικού βαθμού ελευθερίας των μερών, και αφετέρου του βαθμού φυσικότητας της συνοχής των. Πλήττονται χειρότερα τα κράτη με μικρότερο βαθμό ελευθερίας και με αυξημένο δείκτη τεχνητότητας. Ελευθερία συνεπάγεται ελαστικότητα στις κρούσεις μιας κρίσης, γρήγορες

αντιδράσεις, και αυτόματες αναδιευθετήσεις. Φυσικότητα συνεπάγεται σταθερότητα του συστήματος στις κρούσεις και ευστάθεια κατά τις διαδικασίες αναπροσαρμογών. Επειδή το ευρωπαϊκό σύστημα έχει μικρό σχετικά (για αναπτυγμένη οικονομία των Αγορών) βαθμό ελευθερίας και εξαιρετικά υψηλό (απολύτως) δείκτη τεχνητότητας, θα πληγεί βαρύτερα στην παρούσα Μεγακρίση η Ευρωπαϊκή Ένωση και η Ευρωζώνη, όπως πάλι έχω εξηγήσει σε προηγούμενα άρθρα μου εδώ.

Και ερχόμαστε στην Ελλάδα. Το σύστημα στην περίπτωση αυτή είναι ένα *sui generis* υβριδικό τέρας, το οποίο έχω περιγράψει ως Νεοελληνικό Leviathan. Με τηλεγραφική διατύπωση, πρόκειται για ένα φεουδαρχικό σύστημα οικονομικής ολιγαρχίας, με έναν υπερτροφικό κομματικό κρατισμό και μια εθνικιστική ιδεολογία στην υπηρεσία του. Είναι κατευθυντικό, παρεμβατικό, ανελεύθερο και στο έπακρο κλειστό. (Αποτελεί προσβολή στη νοημοσύνη μας να λέει κανείς ότι θέλει να απελευθερώσει το σύστημα απαλλοτριώνοντας περιουσιακά στοιχεία των φορτηγατζήδων!). Οι «εκσυγχρονιστικές» απελευθερώσεις που το πολιτικό σύστημα κατά καιρούς επιχειρεί να κάνει είναι στη λάθος κατεύθυνση αφού πάντοτε εισάγονται νέοι και περιπλοκότεροι κανόνες κρατικού ελέγχου, και άρα το όποιο (αβέβαιο) ευεργετικό αποτέλεσμα επιδιώκεται αναιρείται στην πράξη. Το θέατρο αυτό του παραλόγου (ή μάλλον της υποκρισίας!) το έχουμε δει να παίζεται πολλές φορές. Το ότι ανεβάζεται και πάλι τώρα, όταν η αυλαία της χώρας έχει πέσει και το πολιτικό σύστημα είναι ένας απέθαντος βρυκόλακας, αποδεικνύει πασιφανέστερα ό,τι έχω αναπτύξει για τη φύση του Νεοελληνικού Leviathan. Φυσικά οι αγορές το ξέρουν πια πολύ καλά το παραμύθι του ΝεοΕλληνικού εκσυγχρονισμού.

Η μόνη ελπίδα του Leviathan ήταν να παραμένει απομονωμένο ως κλειστό σύστημα. Εντασσόμενο οργανικά σε ένα ελευθερότερο πλαίσιο, θα έπαυε να υπάρχει. Οι ελεύθερες ροές θα το ξεπάτωναν σαν ένα άχρηστο, θλιβερό εμπόδιο προόδου. Αυτόν τον φόβο εξέφραζαν και εκφράζουν π.χ. συνθήματα όπως η «Μικρά πλην έντιμος Ελλάς», το «Ανάδελφον Έθνος», «Ο ξένος παράγοντας», «Οι ξένοι κερδοσκόποι», «Οι συνωμοσίες», η ονοματολατρεία και δικαιολαγνεία, κ.λπ. κ.λπ.

Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο το Νεοελληνικό Σύστημα κατάλαβε ότι φτάνει η ώρα της κρίσεως, όπως για τις ευρωπαϊκές αποικιοκρατίες. Η συν-κίνησή του με το Άνυσμα της Ιστορίας, η συνέργειά του προς την προϊούσα Παγκοσμιοποίηση και το γεωπολιτικό υπομόχλιό της, τις Η.Π.Α., θα το εξαφάνιζε. Έτσι άρχισε από το 1954 μια πολιτική αυτοσυντήρησής του, πολιτική αντιδραστικού αποσυντονισμού από τις ενεργές ιστορικές εξελίξεις, ολέθρια για τη χώρα. Αυτή η επιλογή εκδηλώθηκε πρώτα στην εξωτερική πολιτική. Η Ελλάδα έγινε παράγοντας αποσταθεροποίησης της γεωπολιτικής της περιφέρειας. Και εν συνεχεία προσδέθηκε σε ένα club εξωπεριφερειακό, εισάγοντας νέα αστάθεια. Το Σύστημα αρπάχτηκε από τον Ευρωπαϊσμό των '70 και '80 σαν από σανίδα σωτηρίας. Ήταν γι' αυτό το έλασσον κακό. Αφού υποχρεώνετο να διαλέξει, ο Καπιταλισμός του Ρήνου του ταίριαζε καλύτερα. Ποντάρισε στο ότι η «Ευρώπη» θα εξακολουθούσε υπό τη νέα μορφή να παίζει αποφασιστικό ρόλο στις παγκόσμιες εξελίξεις. Και ότι θα διατηρούσε κατ' ουσίαν ανέπαφο (πέρα από την προπαγάνδα της ιδεολογίας) το σύστημα ισορροπίας μεταξύ ανεξάρτητων οικονομικά μονάδων-κρατών, με κρατικιστικές αρχές οργάνωσης της κοινωνικής λειτουργίας.

Η πολιτική αυτή είχε μια (ελάχισσωνα) βάση μέχρι την κατάρρευση του Σοβιετικού Συστήματος και της Ρωσικής Αυτοκρατορίας. Μπορούσες τουλάχιστον τότε να βαυκαλίζεσαι ότι μπορείς να παίζεις σε πολλά ταμπλώ. Έκτοτε το Άνυσμα της Ιστορίας εκδήλωσε αποκαλυπτικά τη δυναμική του. Είναι η δυναμική της Ελευθερίας. Που σημαίνει, στο θέμα της οργάνωσης της κοινωνίας σε σύστημα πολιτικής εξουσίας, μικρό και ισχυρό κράτος – περιορισμένο στην έκταση των αρμοδιοτήτων του, πανίσχυρο στο βάθος των όσων αρμοδιοτήτων του ανήκουν σε ένα φυσικό σύστημα ανθρώπινης οργάνωσης.

Το ΝεοΕλληνικό Leviathan δεν είχε πλέον περιθώρια επιλογών. Σφαδάζοντας εντάχθηκε στην Ευρωζώνη. Και μέσα σε δέκα χρόνια από την ένταξή του χρεωκόπησε.

Τι συνέβη και δεν το προστάτευσε η «Ευρώπη», όπως λογάριαζε;

Η Παγκοσμιοποίηση εισήγαγε διαφορικές πιέσεις στα κράτη-μέλη της «Ευρώπης». Ο Καπιταλισμός του Ρήνου διασπάστηκε: Η Γερμανία ακολουθεί την οδό μιας σχετικής αλλά πραγματικής απελευθέρωσης. Η νέα Ευρώπη έχει εν πολλοίς δικές της στρατηγικές και οικονομικές προτεραιότητες και επιλογές. Η Μεγάλη Βρετανία εφευρεύει με το αρχέγονο αγγλοσαξωνικό σύστημα. Η Γαλλία χάνει έδαφος. Το Σκανδιναβικό μοντέλο μεταμορφώνεται πέραν αναγνώρισης σύμφωνα με το Άνυσμα της Ιστορίας. Ο Ευρωπαϊκός Μεσογειακός Νότος πάσχει και βαρυγκομάει. Η «Ευρώπη» ξαναγίνεται αυτό που ήταν και θα είναι πάντοτε: ένα ανολοκλήρωτο σύνολο διαφορετικών αντιλήψεων, τάσεων και συμφερόντων. Ούτε η ανάγκη της υποβάθμισης δεν τιθασεύει εν τέλει την τεχνητότητα!

Και έτσι, όταν η Παγκόσμια Οικονομική Κρίση μεταकुλίστηκε στην Ευρώπη ως κρίση κρατικού χρέους και το Νεοελληνικό καθεστώς χρεωκόπησε, η «Ευρώπη» δεν είχε στο μυαλό της άλλο τίποτα παρά πώς να εξασφαλίσει τους πιστωτές της Ελλάδας. Όθεν το Μνημόνιο. Το οποίο αποσκοπεί να κάνει αυτό ακριβώς. Ήδη τα ελληνικά ομόλογα των Γαλλικών και άλλων Τραπεζών μεταφέρονται στην Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα. Και όταν οι πιστωτές ξεφορτωθούν το ελληνικό βάρος, και τίποτα το ουσιαστικό δεν έχει γίνει στη χώρα για να αντιμετωπιστεί η αιτία της καθολικής αποτυχίας της, η Ελλάδα θα αφεθεί στο φυσικό περιβάλλον των αγορών. Εκτός εάν η Ευρωζώνη (με όποια μέλη θα ήθελαν) μετασχηματισθεί σε *de facto* Γερμαϊκή Αυτοκρατορία --- όχι απλώς σε οικονομική ένωση, έστω με οικονομικό διευθυντήριο. Τότε βέβαια η Ελλάδα θα μπορούσε να εκλιπαρήσει να είναι είδος μικρής Ανατολικής Γερμανίας, κατ' ουσίαν επαρχία του 4ου Reich. Ας μη πω τίποτα άλλο για το ΝεοΕλληνικό, και Γαλλικό, κατεστημένο!

Αλλά αυτά είναι φαντασιώσεις ονειρώξεων τεχνητότητας. Ακόμη και ο Ευρωπαίος Σύμβουλος παρά τω Πρωθυπουργώ Padoa-Schioppa παίρνει, νουθετούμενος από αναλύσεις σαν τις δικές μου, τις αποστάσεις του. Ευρωπαίος – Ευρωπαίος, αλλά έχει και μια φήμη και υστεροφημία να φροντίσει! Απόψεις και ιδέες σαν τις παραπάνω θυμίζουν μεγάλοπνοες φανφάρες σαν την μεταφορά του Πατριαρχείου στην Βιστωνίδα ξέρω γώ η αλλού, τις κατά διαδοχήν ανενεργές στρατηγικές συνεργασίες με Αμερική, Ρωσία, Κίνα, Λιβύη, Ισραήλ, Ιράν, τους Αραβες των Εμιράτων, ποιος ξέρει με τι άλλο θα μας ξημερωθεί. Ξεχνούν οι ανεγκέφαλοι εγκέφαλοι του Συστήματος ότι για να συνεργασθείς πρέπει κατ' ελάχιστον να έχεις κάποια οντότητα και χρησιμότητα. Πάλι το Αιγαιοπελαγίτικο φως και τα αρχαία θα κάνουν το μαγικό τρικ;! Το Νεοελληνικό Leviathan όμως έχει τέτοιους

«εγκαφάλους» και think tanks. Αλλά πως αλλοιώς να γίνει όταν και η σκέψη είναι φεουδαρχική και ελεγχόμενη, και οι «επικεφαλής» της είναι σαν τους οικονομικά ισχυρούς του Συστήματος, προιόντα σωλήνος;! Με δοτές εντολές ρόλων δεν γίνεται δουλειά. Ούτε δημιουργούνται ισχυροί επικεφαλής με τις υπόγειες διαδικασίες του ΝεοΕλληνικού Leviathan. Η πραγματική δύναμη θέλει απόλυτο ανταγωνισμό για να τραφεί. Όπως και η ελευθερία χρειάζεται το Αγωνιστικό Ιδεώδες της ζωής, «θέλει το αίμα από καιρού εις καιρόν πατριωτών και τυράννων» (κυριολεκτικά η μεταφορικά) για να ευδοκιμήσει.

(*) Δημοσιεύθηκε στην Εξπρές